

Отже, культурно-просвітницький гурток під керівництвом О. Паліцина зіграв визначну роль у поширенні західно-європейської культури на Слобожанщині і до відкриття Харківського університету у певній мірі виконував роль вищого навчального закладу.

Список бібліографічних посилань:

1. Сумцов Н. Ф. Культурный уголок Харьковской губернии (Поповская академия) // Харьковский сборник: Литературно-научное приложение к «Харьковскому календарю» на 1888 г. / Н. Ф. Сумцов. – Х. Тип. Губернского правления, 1888. – С. 100-112.

2. Тесля М. П., Тарасенко І. Т. З нетрів – до світла: Розповідь про «Попівську академію» з нагоди 2000-ліття Різдва Христового / М. П. Тесля. – Суми: Собор, 1998. – 37 с.

УДК 332.021 (477)

Тетяна Петрівна КОНОНЕНКО,

старший викладач кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-5368-8158>

ТУРИСТИЧНА ДЕСТИНАЦІЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ СИСТЕМИ ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Туристична дестинація є однією із самих важливих у туристичній системі, оскільки туристичні дестинації та їх імідж приваблюють туристів, мотивують подорожі, активізують туристичну систему. Тому важливо підтримувати відмінність умов дестинації від звичайних умов за допомогою доброго дизайну та управління для того, щоб уникнути розробки «уніфікованого туристичного ландшафту».

Здобуття Україною незалежності та інтеграція до світового економічного простору ускладнили процеси формування вітчизняної туристичної дестинації та викликали необхідність обґрунтування методів підвищення ефективності розвитку українського туризму й оцінки сучасної системи туристичних дестинацій різного рівня.

Тому метою дослідження є теоретичне узагальнення аспектів становлення й розвитку сучасних туристичних дестинацій в Україні на основі вивчення життєвого циклу дестинацій.

Сутність туристичних дестинацій, закономірності їхнього розвитку та ролі у світовій системі туризму висвітлено в роботах українських учених В. Ф. Данильчука, Л. П. Дядечко, Т. І. Ткаченко та ін.

Всесвітня туристична організація (UNWTO) вважає туристичну дестинацію як основне місце призначення туристичної поїздки,

територію, відвідання якої посідає центральне місце у вирішенні подорожувати.

У новій редакції Закону України «Про туризм» зазначається, що «дестинація (туристична) – місце призначення туристичної подорожі (туристичної поїздки, туру, екскурсії), місце відвідування (територія, місцевість, місто, населений пункт, туристичний центр) особами, які не проживають постійно в даній місцевості і не належать до категорії місцевого населення» [1]. Відмінністю «дестинації» від «туристичного центру», «туристичного напрямку» є єдність усіх її частин, які у сукупності роблять її подібним товару чи продукту, якістю якого можна управляти, можна його просувати чи продавати. У цьому полягає зміст туристичної дестинації.

Дестинація має відповідати наступним критеріям:

- транспортна доступність та наявність певного набору послуг належної якості для обслуговування туристів (трансфер, розміщення, харчування та ін.);
- наявність цікавих для відвідування пам'яток природи, історії, культури, релігії і т. д. ;
- наявність інформаційних систем.

Туристичні дестинації поділяють на дві категорії залежно від їх приймальної здатності:

- великі міста, які можуть прийняти велику кількість відвідувачів без завдання шкоди цій місцевості та її туристичній цінності;
- зони, які допускають лише певний рівень інтенсивності прийому туристів. Такими місцями є, наприклад, морські узбережжя або гірські курорти.

Таким чином, вихідним етапом оцінки ефективності функціонування сучасних туристичних дестинацій в Україні стало визначення їхнього місця на світовому ринку туризму. Сьогодні в нашій державі дестинації тільки починають формуватися. Це пов'язано з трансформаційними процесами в економіці країни та її повільною інтеграцією до світового економічного простору. За концентрацією пам'яток національного значення першість тримають Львівська (816 об'єктів), Волинська (224), Чернігівська (211), тоді як найменша їх кількість зосереджена в Запорізькій (16), Донецькій (27) та Кіровоградській (32). За кількістю закладів культури передують Чернівецька, Івано-Франківська, Черкаська і Тернопільська дестинації, в той час як найменш забезпеченими є Сумська, Дніпропетровська та Полтавська.

Прикладами типів дестинацій в Україні є: «Кам'янець-Подільська фортеця» як туристичний об'єкт-дестинація, Національний дендрологічний парк «Софіївка» як екологічна дестинація, культурно-історична дестинація «Чернігів стародавній», екологічна та зелена дестинація «Українська Венеція», спортивно-оздоровча дестинація «Букovelь», релігійна дестинація «Свято-Успенська Почаївська лавра», екологічна та сільська дестинація «Дунайські плавні», культурологічна

дестинація «Історичний центр Львова», «Шевченківський національний заповідник» як освітня та екологічна дестинація і т. д. [2, с. 131-137].

Отже, дослідження розвитку туризму в Україні дозволило розкрити сутність життєвого циклу дестинацій і виділити такі його стадії: пасіонарну (зародження), екстенсивну (становлення й розвиток), інтенсивну (підвищення ефективності) та космополітичну (глобальна).

Таким чином, сучасний етап розвитку туризму в Україні має ознаки інтенсивної стадії життєвого циклу, підтвердженням чого є зростання ємності туристських потоків, обсягів реалізованого туристичного продукту, підвищення прибутковості туризму та надходжень до бюджетів усіх рівнів. Оскільки життєвий цикл туристичних дестинацій на відміну від життєвого циклу товарів не має стадії загибелі за винятком турбулентних ситуацій, то перехід до глобальної стадії життєвого циклу української дестинації виступає першочерговим завданням в розвитку туризму в нашій державі.

Список бібліографічних посилань:

1. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про туризм» №1282-IV від 18 листопада 2003 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://tourism.gov.ua/doc.aspx?id=209>.

2. Головчан А. І. Методика оцінки ефективності функціонування туристичних дестинацій в Україні / А. І. Головчан // Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту КНТЕУ (серія «Економічні науки»): зб. наук. пр. – Чернівці: ЧТЕІ КНТЕУ, 2010. – Вип. IV (40). – С. 131-137.

УДК 371.3

Людмила Михайлівна КОРНІЄНКО,

старший викладач кафедри іноземних мов Сумського національного аграрного університету

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ І ФУНКЦІЇ КОНТРОЛЮ ЗНАТЬ СТУДЕНТІВ

Контроль знань студентів є складовою частиною процесу навчання. Правильно поставлений контроль навчальної діяльності дозволяє викладачу належним чином оцінити знання, уміння, навички студентів, вчасно надати необхідну допомогу і добиватися поставлених цілей навчання. Усе це в сукупності створює сприятливі умови для розвитку пізнавальних здібностей учнів і активізації їхньої самостійної роботи на заняттях.

Роль і сутність контролю знань учнів розкривається в багатьох педагогічних працях М. О. Сорокіна, Я. А. Коменського, А. В. Дистервега, Н. І. Пирогова, К. Д. Ушинського та інших. Поняття «контроль знань» значно ширше, а ніж поняття «перевірка». Перевірка